

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Mgr. I. P.,** zastoupená doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, Odbor stavební**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 4 Ca 17/2009 – 32,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 4 Ca 17/2009 – 32, a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 9. 4. 2009, č. j. S – MHMP 818473/2008/OST/Ja, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 10 640 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 7800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Martina Kopeckého, CSc., advokáta.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2011, č. j. 4 Ca 17/2009 – 32, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, (dále jen „magistrát“) ze dne 9. 4. 2009, č. j. S – MHMP 818473/2008/OST/Ja, jímž bylo zamítnuto jako opožděné odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí v přestupkovém řízení vydanému Úřadu městské části Praha 6 (dále jen „stavební úřad“) dne 15. 10. 2008 pod č. j. MCP6 068038/2008, jímž byla

stěžovatelka uznána vinnou spácháním přestupku podle ust. § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a byla jí uložena pokuta ve výši 60 000 Kč. V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud uvedl, že v průběhu stavebního řízení doručoval stavební úřad stěžovatelce na adresu F. 936/24, P. 6 (dále jen „adresa stavby“). Tento postup byl podle městského soudu v přestupkovém řízení v souladu s ust. 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), když na adresu stavby doručoval stěžovatelce i v jiných řízeních, která u něj probíhala. Stěžovatelka na této adrese předvolání v přestupkovém řízení převzala a nesdělila jinou adresu, nežádala, aby jí bylo doručováno na adresu jejího trvalého bydliště, tj. K. 1192/38, P. 10 (dále jen „adresa trvalého bydliště“). Proto jí bylo i nadále v průběhu řízení o přestupku doručováno na adresu stavby. Ani v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu stěžovatelka žádné námitky proti tomuto způsobu doručování nevznesla a jako svou adresu uvedla také adresu stavby. O prominutí zmeškání úkonu (odvolání) žádala proto, že byla na služební cestě v zahraničí. V odvolání také nenamítala, že by byla v řízení o přestupku zastoupena L. P. Podle městského soudu stavební úřad postupoval správně, když rozhodnutí nedoručil L. P., protože ten zastupoval stěžovatelku ve stavebním řízení, nikoli v řízení o přestupku. K námitce stěžovatelky, že v protokolu o jednání ze dne 22. 9. 2008 byla u jejího jména původně uvedena adresa stavby a ta byla přeškrtnuta a nahrazena adresou jejího trvalého bydliště, městský soud uvedl, že tomu tak není. Původně byla v protokolu o ústním jednání u stěžovatelky uvedena adresa R. (správně R. – pozn. soudu) 597, P., která byla přeškrtnuta a nahrazena adresou trvalého bydliště. Jednání byl přítomen L. P., který ovšem nebyl zmocněn za stěžovatelku jednat. Městský soud dospěl v souladu s názorem magistrátu k závěru, že odvolání stěžovatelky bylo podáno opožděně. Důvodnou neshledal ani žalobní námitku, že měl magistrát zkoumat až po nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání, zda nejsou ve smyslu ust. § 92 odst. 1 správního řádu dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.

Stěžovatelka v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítala, že jednal-li stavební úřad s L. P. jako s jejím zástupcem, měl mu doručit své rozhodnutí. Městský soud se omezil jen na zhodnocení dohody o plné moci ze dne 25. 6. 2001, kterou založil stavební úřad do spisu. Tato listina však nemůže vyvrátit, že ve správních spisech vedených stavebním úřadem nejsou založeny jiné plné moci udělené stěžovatelkou L. P. a také nevyvrací, že stavební úřad neměl při ústním jednání dne 22. 9. 2008 pochybnost o oprávnění L. P. zastupovat stěžovatelku. Vznikla-li stavebnímu úřadu teprve po tomto jednání pochybnost, zda je oprávněn stěžovatelku zastupovat, měl tuto pochybnost odstranit a vyrozumět o tom jak stěžovatelku, tak i L. P., což však neučinil. Adresu stavby nelze považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu, protože stěžovatelka nepožádala stavební úřad, aby jí na tuto adresu doručoval, a tato adresa nebyla ani adresou jejího trvalého pobytu. Uložení rozhodnutí doručovaného na tuto adresu na poště nemohlo s sebou nést účinky fikce doručení, nebyla-li písemnost vyzvednuta. Písemnost tak byla doručena až jejím fyzickým převzetím stěžovatelkou na poště dne 30. 10. 2008. Ust. § 19 odst. 3 správního řádu předpokládá, že má-li být určitá adresa považována za adresu pro doručování, musí účastník řízení o doručování na tuto adresu požádat. Stěžovatelka však ve správním řízení o doručování na tuto adresu nepožádala a nebylo ani prokázáno, že by tak učinila obecněji i pro řízení, která mohou být u stavebního úřadu zahájena. Bez takové

žádosti stěžovatelky se adresa stavby nemohla stát adresou pro doručování. Nemohla se jí stát ani tím, že stavební úřad (o své vůli) jí doručoval na tuto adresu předvolání k ústnímu jednání, stěžovatelka jej zde převzala a nesdělila adresu jinou. Tento závěr městského soudu odporuje konstrukci adresy pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu. V řízení před městským soudem nebylo prokazováno, jak mělo probíhat doručování stěžovatelce v průběhu stavebního řízení. Je však evidentní, že stavební řízení a řízení o přestupku jsou různá správní řízení, která probíhají samostatně. Stěžovatelka tvrdí, že ani uvedení jakékoli adresy na odvolání nemůže být právně významné pro posouzení, zda nastala v minulosti fikce doručení dříve doručovaného rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud naproti tomu nijak nehodnotil prokázanou skutečnost, že v protokole o ústním jednání byla u stěžovatelky uvedena adresa trvalého bydliště. Posoudil-li městský soud nesprávně, že adresa, na kterou bylo stěžovatelce rozhodnutí stavebního úřadu doručováno, měla být adresou pro doručování, je potom nesprávný i jeho závěr, že marným uplynutím lhůty podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu se považuje písemnost za doručenou. Tato fikce doručení nemohla nastat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka v tom, že není zřejmé, co městský soud dovozoval ze skutkového zjištění, že v předvolání stěžovatelky k ústnímu jednání na den 22. 9. 2008 uvedl adresu stěžovatelky pro doručování jako adresu stavby, a na tuto adresu bylo předvolání stěžovatelce doručeno. Dále je napadený rozsudek nepřezkoumatelný proto, že není jasné, jaké stavební řízení měl městský soud na mysli. Ve skutečnosti totiž žádné stavební řízení neprobíhalo. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení.

Magistrát ve vyjádření ke kasační stížnosti označil tvrzení stěžovatelky za účelová. Stěžovatelka totiž ve svém odvolání neuvedla, že by jí rozhodnutí bylo doručováno na nesprávnou adresu, naopak ve všech písemnostech v přestupkovém řízení uváděla jako svoji adresu stavby. Neuvedla ani to, že měla v řízení o přestupku zmocněnce. Magistrát také poukázal na skutečnost, že součástí správního spisu je mimo jiné několik písemných vyjádření stěžovatelky, v nichž jako svoji adresu uvedla právě adresu stavby, na které písemnosti určené do vlastních rukou přebírala. Pokud nyní v kasační stížnosti uvádí, že ve věci nebylo vedeno žádné stavební řízení, magistrát poukazuje na to, že stavební řízení bylo zahájeno dnem podání žádosti o stavební povolení dne 18. 10. 2001, ve kterém stěžovatelka výslovně uvedla, že žádá o zaslání korespondence na adresu stavby. Rovněž tak v průběhu řízení o odstranění nepovolené změny stavby stěžovatelka uvedla, že žádá o zasílání korespondence na tuto adresu. Magistrát má proto za prokázané, že stavebnímu úřadu uvedla tuto adresu jako doručovací ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu. Pokud bylo stěžovatelce doručováno v předchozím přestupkovém řízení na adresu jejího trvalého bydliště, na této adrese písemnosti nepřebírala. Z plné moci založené ve správním spise vyplývá, že jediným zmocněním k zastupování stěžovatelky v řízení před správními orgány byla dohoda o plné moci ze dne 25. 6. 2001, jejímž obsahem není zmocnění k zastupování v přestupkovém řízení. Předmětem jeho napadeného rozhodnutí bylo pouze posouzení včasnosti a přípustnosti odvolání, nikoli přezkoumání průběhu a projednání přestupku. Pokud se L. P. účastnil v zastoupení stěžovatelky ústního projednání, pak z této skutečnosti nelze dovozovat, že by byl oprávněn přebírat za stěžovatelku písemnosti v přestupkovém řízení. Stěžovatelka v podaném odvolání tyto skutečnosti neuvedla, tj. nenamítala, že by ji bylo doručováno na nesprávnou adresu ani to, že měla v řízení

zmocněnce. Tyto skutečnosti uvedla až v podané žalobě a nyní v kasační stížnosti. Z těchto navrhl, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Uplatněné důvody kasační stížnosti určují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musí zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto námitkou. Pokud by totiž uznal její oprávněnost, musel by zvažovat, zda je možné se meritorně zabývat ostatními stížními námitkami.

Rozsudek je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný pokud z jeho odůvodnění *„není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz). Nepřezkoumatenost je také dána, *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), a rovněž tehdy, *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“* jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Úvahy městského soudu, byť nejsou konzistentní a vzájemně provázané, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nesrozumitelné. Skutková zjištění ohledně doručování předvolání k ústnímu jednání lze přiřadit k argumentaci městského soudu zabývající se doručováním stěžovatelce v jiných správních řízeních a také k závěru, že stěžovatelka mohla žádat o doručování písemností na jinou adresu. Napadený rozsudek je v tomto směru přezkoumatelný.

Ohledně námitky nejasnosti vymezení stavebního řízení poukazuje Nejvyšší správní soud na průběh posuzované věci. Stěžovatelka v roce 2001 podala žádost o vydání stavebního povolení k „rozšíření stávajícího bytu v RD v P. 6 – D. ve F. ul. 24/936 nástavbou a vestavbou“. Na základě této žádosti bylo zahájeno stavební řízení. Stavební úpravy byly však povoleny teprve k ohlášení stěžovatelky sdělením ze dne 12. 1. 2003. V roce 2004 zahájil stavební úřad řízené o odstranění stavby – stavebních úprav balkónů provedených bez stavebního povolení. Ve stejné době zahájil stavební úřad také řízení o odstranění stavby – nepovolených stavebních úprav krovu a střechy. Ve svých podáních, např. v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 6. 2. 2007, stěžovatelka souvisle

namítala, že její stavební činnost probíhá na základě konkludentního souhlasu s ohlášením stavby. Protože stavební řízení se v případě ohlašované stavby nevede, je zřejmé, že uváděl-li městský soud stavební řízení, měl na mysli stavební řízení zahájené v roce 2001. Jeho závěry tak jsou přezkoumatelné.

K námitce, že rozhodnutí mělo být doručováno L. P., Nejvyšší správní soud uvádí, že součástí správního spisu je plná moc ze dne 25. 6. 2001, kterou stěžovatelka zmocnila L. P., aby za ni vykonával veškerá práva a povinnosti vlastníka při rekonstrukci a stavebním řízení, zejména podával návrh na stavební řízení, zajišťoval potřebné stavební a doplňkové dokumentace a jednal na stavebních odborech všech stupňů, včetně správních řízení k rekonstrukci a přestavbě předmětného domu. Dále jej stěžovatelka zmocnila, aby v případě potřeby zajistil pro stavební práce stavební dozor.

Stěžovatelka sice namítala, že magistrát se omezil pouze na zhodnocení uvedené plné moci, ale neuvedla žádnou skutečnost, pro kterou by se nemělo jednat o platnou plnou moc, ani nepoukázala na jinou plnou moc, kterou by L. P. udělila a předložila stavebnímu úřadu. Není-li plná moc výslovně odvolána, případně není-li prokázáno, že zanikla, např. předložením jiné plné moci, platí domněnka její platnosti. Proto Nejvyšší správní soud posuzoval rozsah pověření L. P. podle plné moci ze dne 25. 6. 2001.

Pro účely řízení o přestupku podle ust. § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona se použijí ustanovení správního řádu týkající se zastupování účastníků řízení a doručování písemností. Podle ust. § 17 odst. 1 správního řádu se mohou účastníci řízení dát zastupovat advokátem či jiným zástupcem, kterého si zvolí. Podle ust. § 25 odst. 3 správního řádu se písemnost v případech, že účastník řízení má zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje pouze tomuto zástupci. Podle ust. § 24 odst. 2 správního řádu, nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižen, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, doručovatel uloží písemnost v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo u obecního úřadu a adresáta o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do tří dnů od uložení, poslední den této lhůty se považuje za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda stavební úřad nepochybil, když své rozhodnutí doručoval pouze stěžovatelce, a nikoliv L. P. Obecně je přípustné zmocnění, kterým účastník řízení zmocní jinou osobu k zastupování ve všech správních řízeních s ním vedených, a to i *pro futuro*, tj. ve správních řízeních, jež budou teprve zahájena. Neplatí tedy, že by bylo možné udělit plnou moc pouze buď jako speciální, tj. pro konkrétní úkon, anebo jako obecnou, tj. pro celé řízení, vždy však pouze pro jedno konkrétní správní řízení. Takové omezení správní řád nestanoví.

Výše uvedeným způsobem je možné zmocnit k zastupování i v řízeních vedených různými správními úřady za podmínky, že taková vůle zmocnitele z plné moc jednoznačně a nepochybně vyplyne. Je-li taková plná moc udělena, pak její platnost bez dalšího nekončí s právní mocí rozhodnutí vydaného ve správním řízení, v němž byla správnímu orgánu předložena. Z ust. § 17 odst. 4 správního řádu nicméně vyplývá, že existující zmocnění k zastupování je třeba správnímu orgánu prokázat, a to buď písemnou plnou mocí nebo plnou mocí prohlášenou do protokolu. O tom, že je zastupován, je účastník, popř.

zmocněný zástupce, povinen správní orgán uvědomit. Ze žádného zákonného ustanovení naopak nelze dovodit povinnost správního orgánu zjišťovat, zda existuje plná moc udělená účastníkem řízení zástupci pro předchozí správní řízení, popř. zda taková plná moc i nadále platí. V dané věci stěžovatelka v řízení o přestupku nepředložila plnou moc, ani neodkázala na jinou plnou moc založenou v jiném spise, a stejně tak neučinil L. P.

Plnou mocí udělenou stěžovatelkou dne 25. 6. 2001, byl L. P. zmocněn, aby *„vykonával veškerá práva a povinnosti vlastníka při rekonstrukci a stavebním řízení“*. Toto omezení se vztahuje na následný výčet činností, zejména jednání *„na stavebních odborech všech stupňů“*. Zmocnění zjevně směřuje k realizaci stavby a je nesporně uplatnitelné kromě stavebního řízení i např. v řízení o dodatečném povolení stavby. V řízení o přestupku se však nejedná o výkon práv a povinností vlastníka při rekonstrukci a stavebním řízení, ale o veřejnoprávní odpovědnost vlastníka za porušení stavebněprávních norem. Sankční řízení nepochybně má určitou souvislost se stavebním řízením, nicméně nelze je považovat za běžnou součást komplexu správních řízení souvisejících s budováním určité stavby v úzkém slova smyslu. Stavebník totiž obvykle automaticky předem nepředpokládá, že součástí procesu vedoucího k tomu, že bude moci z hlediska stavebněprávního užívat určitou stavbu, kterou chce vybudovat, bude i nějaké sankční řízení s tím související. Proto nutno mít za to, že stěžovatelka při udělení plné moci nepočítala s tím, že by měla zahrnout i případná sankční řízení, neb s dostatečnou mírou pravděpodobnosti podle všeho nepočítala s eventualitou, že by byla účastnicí takového řízení. Na sankční řízení se taková plná moc mohla vztahovat, avšak muselo by to z ní být zřejmé. Proto L. P. nebyl oprávněn zastupovat stěžovatelku v řízení o přestupku, a nelze tudíž shledat chybným postup stavebního úřadu, který v tomto řízení doručoval rozhodnutí pouze stěžovatelce.

Protože v dané věci je řešena pouze otázka opožděnosti či včasnosti podání odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, nelze se zabývat tím, jaké důsledky měla skutečnost, že se L. P., zjevně s úmyslem zastupovat stěžovatelku, účastnil ústního jednání dne 22. 9. 2008 a stavební úřad ho za zmocněnce stěžovatelky v tomto řízení považoval.

V další stížní námitce stěžovatelka namítala, že jí bylo rozhodnutí stavebního úřadu doručováno na nesprávnou adresu. Správní řád výslovně připouští doručení fyzické osobě *„kdekoli bude zastižena“*. Obecně je proto důležité, zda bylo doručováno na adresu, která byla stavebnímu úřadu z dosavadního průběhu řízení známa, a rovněž to, zda se (v případě pochybností o doručení) na této adrese stěžovatelka zdržovala či nikoli. Podstatné rovněž je, zda a jakou adresu pro doručování stěžovatelka sdělila stavebnímu úřadu. Adresa trvalého pobytu je bezpochyby adresou, u které by měla být nejvyšší pravděpodobnost, že se na ni podaří adresátovi písemnost doručit. To však na druhé straně neznamená, že by pouze na tuto adresu mohlo a mělo být doručováno.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, doručuje na požádání účastníka řízení správní orgán na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu. Předpokladem pro doručování na adresu pro doručování je tak 1) žádost účastníka řízení, 2) nevylučuje to zákon nebo povaha věci, 3)

tento postup zejména může přispět k urychlení řízení. Žádost účastníka řízení je pak podáním ve smyslu ust. § 37 správního řádu. Aby mohlo být na základě žádosti doručováno i v řízeních zahájených v budoucnu, pak tento postup musí vycházet z obsahu žádosti a nelze jej dovozovat na základě skutečnosti, že v jiných řízeních u stejného správního orgánu na zvolenou adresu doručováno bylo či je.

V daném případě není sporné, že stěžovatelka v řízení o přestupku nepožádala stavební úřad o doručování na adresu, na kterou jí bylo doručováno, tedy na adresu stavby. Neučinila tak ani pro řízení o přestupku v průběhu jiného správního řízení. Na adresu stavby jí sice bylo úspěšně doručováno v jiném správním řízení a také si na této adrese převzala rozhodnutí o zahájení řízení o přestupku. Doručování na tuto adresu se nebránila a tuto adresu rovněž uvedla jako doručovací v odvolacím řízení. Žádná z těchto skutečností však nic nemění na nesplnění podmínek, za kterých stěžovatelce na tuto adresu doručováno být mohlo. Proto mělo být v řízení o přestupku stěžovatelce doručováno na adresu jejího trvalého bydliště. Stavební úřad tak nepostupoval v souladu se zákonnou úpravou doručování.

Bylo-li stěžovatelce stavebním úřadem doručeno rozhodnutí v řízení o přestupku na nesprávnou adresu, nelze toto rozhodnutí považovat za doručené fikcí podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování tak nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit, tedy byla-li naplněna materiální funkce doručení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95). Protože si však stěžovatelka osobně převzala předmětné rozhodnutí až dne 30. 10. 2008, pak teprve tehdy jí bylo doručeno. Odvolání proti němu podala dne 12. 11. 2008, tedy včas. Magistrát tak nesprávně odmítl odvolání stěžovatelky a stejně nesprávně posoudil věc městský soud. Kasační stížnost stěžovatelky je v tomto směru důvodná.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil. Jelikož již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se za použití ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil také rozhodnutí magistrátu a věc se mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení magistrát posoudí věcně námitky uplatněné stěžovatelkou v odvolání ze dne 12. 11. 2008.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení před městským soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení o žalobě měla úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Magistrát je tedy povinen zaplatit stěžovatelce

náklady řízení, které jí vznikly zaplacením soudního poplatku a dále v souvislosti s právním zastoupením. Náklady sestávají z odměny za 3 úkony právní služby v částce 6300 Kč (3 x 2100 Kč) - převzetí a přípravy zastoupení, podání ve věci samé a účast u jednání, podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška"), z náhrady hotových výdajů v částce 900 Kč (3 x 300 Kč) podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky z daně z přidané hodnoty ve výši 20 % v částce 1440 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu v částce 2000 Kč (položka č. 14a sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 8. 2011), celkem tedy činí 10 640 Kč.

Výrok o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka měla v řízení úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Magistrát je tedy povinen zaplatit stěžovatelce náklady řízení o kasační stížnosti, které jí vznikly zaplacením soudního poplatku a dále v souvislosti s právním zastoupením. Náklady sestávají z odměny za 1 úkon právní služby v částce 2100 Kč - podání ve věci samé podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, z náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky, z daně z přidané hodnoty ve výši 20 % v částce 480 Kč a ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost v částce 5000 Kč (položka č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů), celkem tedy činí 7880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu